

ΟΧΙ λένε όσοι διψάνε για ουρανό

του Barikat

1. Το δημοψήφισμα ως αναδιανομή ισχύος. Η δημοκρατία ως όπλο των φτωχών.

Σε οριακές στιγμές τα πράγματα γίνονται καθαρά, κοφτερά και ασυμφιλίωτα. Όλο το προηγούμενο διάστημα των διαπραγματεύσεων, καθόλα τα επεισόδια της σύγκρουσης, γινόνταν όλο και πιο σαφές το πραγματικό ερώτημα που θα έπρεπε να απαντηθεί. Αυτό απαντιέται αυτές τις μέρες.

Θα επιλεχθεί η στρατηγική της ανάπτυξης, που θα προκρίνει την αύξηση της “εθνικής ανταγωνιστικότητας” τώρα (είτε με εσωτερική είτε με νομισματική υποτίμηση) ώστε να “διαχυθούν τα αποτελέσματα της” από πάνω προς τα κάτω αύριο (ή μεθαύριο); Ή θα προκριθεί η αναδιανομή πλούτου και εξουσίας / ισχύος τώρα, ώστε να μείνει ζωντανό το μπλοκ της ανατροπής, ώστε να επανατοποθετηθεί σε νέο έδαφος από τα κάτω προς τα πάνω; Η υπαρκτή ελληνική αριστερά ίσως θεώρησε ότι θα βρει απάντηση – μακροπρόθεσμα – στο πρώτο και θα αποφύγει το βραχυπρόθεσμα – δύσκολο – δεύτερο. Η ζωή όμως τα έφερε ανάποδα, όπως κάνει πολλές φορές. Το δημοψήφισμα συνιστά την απότομη διάχυση της ισχύος, στην πιο οριακή στιγμή της μάχης, στον ίδιο το λαό. Μια κίνηση χωρίς επιστροφή, με στοιχεία τόσο αυτοκριτικής όσο και νέας αρχής.

Μιας νέας αρχής μαζί με όλο το πλήθος των θυμάτων της λιτότητας. Με την επαναφορά της νέας γενιάς σε ρόλο ρυθμιστή της επόμενης μέρας. Με τη δημοκρατία όχι ως τακτική κίνηση ή συμβολισμό αλλά ως όπλο στη φαρέτρα της μάχης των ηττημένων του μνημονίου απέναντι στους νικητές της μεταπολιτευτικής Ελλάδας.

2. Ρίξε μια ματιά απέναντι.

Στην απέναντι όχθη, συνασπίζονται όλα τα κομμάτια της ξεπεσμένης αυτοκρατορίας. Το ΠΑΣΟΚ που δε λείει να πεθάνει. Ο εκσυγχρονισμός, οι πρωτεργάτες της σύγκλισης, οι εθνικοί ευεργέτες του Χρηματιστηρίου και των Ολυμπιακών Αγώνων, τα κρατικοδίαιτα βαμπίρ της ΠΑΣΚΕ, ο Θεοδωράκης, ο Καμίνης, ο Μπουτάρης.

Η Δεξιά που επιστρέφει στη γραμμή του 1944 για να κρατηθεί. Ο Μητσοτάκης, ο βούδας της Ραφήνας, τα ορφανά του Αβέρωφ και οι λεπενιστές.

Η Ελλάδα των “νικητών”. Οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές, το κατασκευαστικό κεφάλαιο, οι καναλάρχεις, ο υπόκοσμος της νύχτας, τα golden boys.

Η Ελλάδα που αντιστέκεται στο διαφωτισμό. Οι παπάδες, τα πάνελ των μεσημεριανάδικων, οι lifestyle τηλεπερσόνες, όλα τα σκυλιά της πίστας, οι λαμπεροί σταρ που δόξασαν τη γαλανόλευκη.

3. Κυβέρνηση του λαού, από το λαό, για το λαό.

Η πλευρά της αντίδρασης είχε πάντα ως πρώτο στόχο την ενσωμάτωση του αντιπάλου.

Έχει μάθει να παίζει με άτακτα γατάκια που στο φινάλε θα μαζευτούν με ένα και μόνο νεύμα. Κάπως έτσι θεώρησαν ο ελληνικός καπιταλισμός και οι υπερεθνικές συμμαχίες του, ότι θα εξελισσόταν η υπόθεση «αριστερή κυβέρνηση» στην Ελλάδα. Θεώρησαν σήματα μιας τέτοιας εξέλιξης, την απόφαση της 20ης Φεβρουαρίου, το μορατόριουμ της ελληνικής κυβέρνησης αναφορικά με τα πλέον ριζοσπαστικά στοιχεία του προγράμματος της και τη διατήρηση του στελεχιακού status quo εντός του κράτους που σε τελική ανάλυση λειτουργούσε ως η ύστατη εγγύηση απέναντι σε οποιαδήποτε προσπάθεια της νέας κυβέρνησης να ταράξει τα νερά.

Μια τέτοια στρατηγική καθυσυχασμού του τέρατος, είχε και τις ανάλογες συνέπειες εντός του λαού. Η ανάθεση έγινε αναμονή και έπειτα ανοχή. Ο αντίπαλος γνώριζε εξ αρχής ότι πρέπει να έχει σε καταστολή το μοναδικό όπλο της αριστερής κυβέρνησης. Αυτό το όπλο σταδιακά θα χανόταν από τα χέρια της όσο αυτή θα επιχειρούσε να είναι πρώτα κυβέρνηση και μετά αριστερή. Όταν το πράγμα έφτασε στα όρια του και η απειθαρχία της νέας κυβέρνησης έφτασε να είναι ασυγχώρητη, ο αντίπαλος έκανε αυτό που στην τσόχα ονομάζεται all in. Έμενε μονάχα η απάντηση. Η εύκολη απάντηση θα ήταν η αποφυγή της σύγκρουσης. Πάσο. Η παρτίδα δική σας. Χάσαμε, άλλα θα βγάλουμε κρίσιμα συμπεράσματα για το μέλλον, τον συσχετισμό, τα “μοιραία λάθη”, τις προδοσίες και τις συνθήκες που πότε θα είναι πάντα ιδανικές χθες ή αύριο, εκτός από τώρα. Αντιθέτως, η κυβέρνηση αφού ξόρκιζε τη σύγκρουση για μήνες, τη στιγμή που έπρεπε πήρε την απόφαση να τραβήξει φύλλο. Δημοψήφισμα. Λαός. Όλα ή τίποτα.

4. ΌΧΙ ή Ναι. Όλα ή Τίποτα.

Στο σημείο που βρισκόμαστε, όλοι θα τοποθετηθούν ανάλογα με τα συμφέροντα τους. Αριστεροί με καταθέσεις σκέφτονται το ΝΑΙ. Φτωχοί δεξιοί σκέφτονται το ΟΧΙ. Ένα ταξικό τείχος, που τα τούβλα του βρίσκονταν διάσπαρτα τους περασμένους μήνες, στήθηκε και χωρίζει πλέον ολόκληρο τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό. Μια κυβέρνηση, τρία εκατομμύρια φτωχοί, ενάμιση εκατομμύριο άνεργοι απέναντι σε κεφάλαιο, μεσοαστούς, κανάλια, κράτος. Η ενοποιητική ουσία όμως των δύο στρατοπέδων, γιατί αυτή η σύγκρουση συμβαίνει στην Ελλάδα και όχι στην Αυστραλία ή τη Δανία, έχει στοιχεία που υπερβαίνουν την οικονομία.

Το στρατόπεδο της αντίδρασης έχει φουλάρει τις μηχανές του και δεν έχει καμία ντροπή. Κεφάλαιο, εργοδοσία, τραπεζίτες, πατρίδα, αντικομμουνισμός, θρησκεία, ορθοδοξία εθνικές αξίες και εθνικοί κορμοί, συνωστίζονται πίσω από τους “καλλιτέχνες”, τους “διανοούμενους”, την εγχώρια showbiz και τραγικούς τύπους κάθε είδους. Ο Αλαφούζος κρύβεται πίσω από τον Βορίδη, που κρύβεται πίσω από το Μπογδάνο, που κρύβεται πίσω από τον Σόμμερ, - aka the greeklisher - που κρύβεται πίσω από τον “εξαθλιωμένο συνταξιούχο”.

Αξιοποιούν όλα τα όπλα του οικονομικού πολέμου, οδηγώντας στο κλείσιμο των τραπεζών και την οικονομική ασφυξία. Αξιοποιούν ιδεολογικούς μηχανισμούς, με κορυφαία περίπτωση τα media, με τρόπο που κόβει την ανάσα ακόμα και στους πιο «ψημένους» του δικού μας στρατοπέδου. Κατηγορούν την κυβέρνηση για εθνικό διχασμό, γνωρίζοντας ότι ο μόνος διχασμός που υφίσταται είναι ο ταξικός. Για το λόγο αυτό, μόνη τους ελπίδα για επικράτηση είναι η διάσπαση των δυνάμεων του αντιπάλου. Η διάσπαση του κοινωνικού περιθωρίου των δύο τρίτων.

5. Είπες 2/3, έκανες 1/3: Τώρα θα πληρώσετε.

Ένα από τα κεντρικά οράματα του νεοφιλελευθερισμού ήταν η δημιουργία των κοινωνιών όπου θα εξασφαλιζονταν η ευημερία των δύο τρίτων. Η μνημονιακή στρατηγική έφερε το κλάσμα ανάποδα. Ο πληθυσμός που αντιστοιχεί στα δύο τρίτα του συνολικού, είναι αυτός που βρίσκεται υπό εκκαθάριση. Αυτός ο κόσμος είναι που θα κρίνει την Κυριακή με την απόφαση του, την περαιτέρω πορεία της ταξικής σύγκρουσης στην Ελλάδα και την Ευρώπη του 2015. Αν πεί ΝΑΙ, εγγράφει μια συντριβή όμοια με εκείνη του «τέλους της Ιστορίας» στις αρχές του '90. Αν πεί ΟΧΙ, κερδίζει τη δυνατότητα να πάει στην επόμενη πίστα. Κερδίζει τη δυνατότητα να νικήσει.